

מִתְנָה מְכֹל הַבְּנֵן

אִי אֶפְשֶׁר שְׁלֹא לַתְּמָה, וְכַמוֹבֵן שְׂאִי אֶפְשֶׁר לִישֵׁן, עִם
הַקְּרוּרִים הַמְרָשִׁימִים שֶׁנִּשְׁמָעִים הַשְּׁכָם בְּבִקָּר בְּעַז.

קְרִיאַת הַגְּבֵר, שְׁבוּקַעַת בְּקוֹל רֶם וְצִלּוֹל, גּוֹרְמַת
לְהַרְמוֹת תְּרִיסִים וְגִבּוֹת. אֲכֵן, שְׁכֵן חֲדָשׁ, אָדָם כְּרַבְלַת,
נִמְצָא בְּאֲדַמַת הַטְּרָשִׁים שֶׁבְּחֶצֶר הַקְּטָנָה שֶׁבְּבִנְיָן. הִי
מֵהַשְּׁכָנִים שֶׁהֶעֱלוּ חִיזִכִּים; בְּאֲזוֹר עִירוֹנִי שֶׁכָּזָה, וְעוֹד
בְּמִרְכַּז הָעִיר - תְּרַנְגוֹל???

אֵט אֵט הוֹפִיעוּ גַם יְלָדִים בְּפִיגְמוֹת, צוֹפִים
מֵהַמְרֹפְסוֹת אֶל הַחֶצֶר. בְּצִהָרִים הִגִּיעוּ יְלָדִים לְדַפֵּק
בְּדִלַת שֶׁל קִיבֶלְבִּיץ, עִם כָּל מִינֵי שְׂאֵרִיּוֹת אֲכָלִין, כְּדִי

להאכיל את התרנגול. בצִהָרִים הוא הוּא אֶטְרָקְצִיה שֶׁל מֶמֶשׁ.

עם השקיעה, האטרקציה נכנסה לתוך הקרטון ועצמה עיניה. אבל בבקר, בבקר זה היה מטורד אמתי. עם עלות השחר, מיד כשהבחין השכוי בין יום ללילה, החל קורא בקול גדול, ולא מתעייף. היו ילדים שנסו לזרק לו קצת אכל מהמרפסת, והתרנגול התרוצץ בחצר בשמחה, כשהוא מקרקר בתודה. מה נדבר, ממש תרנגול נימוסי. הבעיה הייתה שחלק ממיני המאכלים ששגרו לעברו הגיעו בטעות למרפסות אחרות...

היו גם צעקות של "ששש..." מכמה חלונות שנפתחו בחרוק תריסים, כאלו שבינת השכוי מתרחבת עד להבנה מהו אותו ה"ששש..." שבני אדם קוראים. ואלה שסבלנותם פקעה, שגרו משלחת של ממש אל משפחת קיבלביץ, לבקש להוציא את התרנגול מהבנין.

התברר שילדי קיבלביץ מצאו את התרנגול, מציאה כשרה שאין בה סימנים, והם שמחים בזכותם עד מאוד. "היה לו סרט אדם?" שאל אחד השכנים, מקוה אולי שהאבדה תושב לבעליה.

"זה תרנגלת?" נבהל שכן אחר, והבהלה שבקולו גלתה שהוא חושש מביצים, לכלוך ונזק רב, כמו במעשה של רבי חנינא בן דוסא.

"וכי שמעתם פעם שתרנגלת עושה 'קוקוריקו'? שכוני הוא תמיד תרנגול ולא תרנגלת", אמר קיבלביץ צעיר אחד בידענות.

והיתה גם הצעה אמתית להחליף את התרנגול בעזה חמודה, רק שלא לקחו בחשבון שה"קוקוריקו" הוא עדין לעמת ה"מה מה" של העז...

אבל כל ההצעות ירדו לטמיון. כמה משפחות התארגנו לקנות אטמי אזנים, אחרים השתדלו לחיך, והמציאה הכשרה המשיכה בכל בקר לקרקר בעז.

אוי, זה היה קשה! כל דירי הבנין, אוהבי שלום ורודפי שלום, לא רצו לפגוע במשפחת קיבלביץ, וגם לא בתרנגול שלהם - מה גם שרוב הילדים אהבו אותו ולא יותרו עליו בקלות.

התארגנה אספת דירים חשאית, עם הצבעות ורעיונות, ואפלו מישהו תרם שמירה לתרנגול ונשקלה בניה של לול קטן, כדי שיוכל התרנגול לנוח בתוך בית,

וְהָצַע לְבַדֵּק אִם אֶפְשָׁר לְבָנוֹת לֹול עִם קִירוֹת אֶטוּמִים
לְרַעְשִׁים. בְּקִצּוֹר, הָיָה הַרְבֵּה רַעִיוֹנוֹת, אַךְ פְּתָרוֹן מִמָּשִׁי
לֹא נִמְצָא, אוֹ כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הַפְּתָגִם שֶׁהִמְצָא בְּאִסְפָּה
הַמְדַבֶּרֶת: 'הַרְבֵּה קִרְקוּרִים, אֲבָל בֵּיצִים - אֵין!'

יוֹם אֶחָד נִצְפָה אֶחָד הַשְּׂכָנִים, יַעֲקֹבֶזֶן שְׂמוֹ, נוֹשֵׂא
תְּרִנְגוֹל בְּמַעְלָה הַמְדַרְגוֹת. הָרַב לֹוי, שֶׁהָיָה בְּכוֹן הַיְרִידָה,
כִּמְעַט וְאֵבֵד אֶת שׁוּי מִשְׁקָלוֹ.

"מָה, גַּם אַתָּה מִצָּאתָ תְּרִנְגוֹל???" הוּא שָׁאל בְּבִעָתָה,
עַד כִּדִּי כִּן הָעֵינָן מִטְרִיד וּמִתְסַכֵּל...

"כֵּן, מִצָּאתִי... אֶת הַתְּרִנְגוֹל שֶׁל קִיבֶלְבִּיץ'. הוּא פְּשוֹט
הוֹפִיעַ אֶצְלִי בְּמִרְפֶּסֶת לְבִקּוֹר בֵּית, וְאֵנִי מַחְזִיר אֶת
הָאֵבֵדָה לְבִעָלֶיהָ."

הַשֶּׁבֶת אֵבֵדָה מְעַנֶּינָת בְּהַחֲלֵט, דּוֹפְקִים בְּדָלֶת,
וּמַחְזִירִים תְּרִנְגוֹל... אֲבָל דּוֹקָא הַשִּׁיחָה הַקְּצָרָה הַזֶּה
הוֹלִידָה בְּמוֹחוֹ שֶׁל הָרַב לֹוי רַעִיוֹן.

הָרַב לֹוי מְמַשֵּׁשׁ בְּכִיסוֹ. כֵּן, יֵשׁ שָׁם שְׁטָר שֶׁל חֲמִשִּׁים
שְׁקָלִים. מִיָּד כְּשֵׁי־עֹבְדֵי מַחְזִיר הַתְּרִנְגוֹל לְבִעָלָיו, חוֹשֵׁב
הָרַב לֹוי - אוֹלִי הוּא יוֹכֵל לְקַנּוֹת אֶת הַתְּרִנְגוֹל. לְדוֹד
נְחִמְיָה שֶׁבְּמוֹשֵׁב בּוֹדָאִי לֹא יִזְיַק תְּרִנְגוֹל אֶחָד נוֹסֵף.

בדרך ארץ וברצינות, הוא מבקש מאבא קיבלביץ:

”האם אוכל, בבקשה, לקנות מכם את התרנגול?
אני הייתי רוצה להפתיע את דודי מן המושב במתנה
מיחדת.”

לאחר שגמרו שני הצדדים את העסקה, יוצא הרב לוי
עם התרנגול בידו.

וכשהרב לוי עולה ובידו תרנגול, נבעת שכן אחר, מר
פינס שמו, והוא עוד נציג ועד הבית!

”שמא ואולי תרנגול חדש נוסף לבנין?” שאל בקול
רועד.

אך כששמע שהתרנגול נקנה בכסף מלא, התפלא
ביותר.

”מדוע אתה קונה צרות לעצמך?” שאל בחשדנות.

אך כשהבין שהתרנגול ינתן במתנה לדוד נחמיה,
אשר גר בכפר, שמח על חכמתו של השכן... ולאחר רגע
הוסיף: ”אל דאגה, ועד הבית משתתף בהוצאה עבור
המתנה של הדוד, כיון שזו הוצאה הדרושה לכל הבנין.”

וְכִן קָבַל דָּוִד נְחֵמְיָה מִתְּנָה מְכַל הַבְּנֵי שְׁבַמְרֵכָז הָעִיר
הַגְּדוֹלָה.

וְהַמִּתְּנָה נִכְרְכָה בְּסֶרֶט אָדָם, וְעַל הַסֶּרֶט בְּאוֹתִיּוֹת
בְּרוּרוֹת הָיָה כְּתוּב: 'לְכָבוֹד הַדָּוִד נְחֵמְיָה', זֹאת כְּדִי
שֶׁהַמִּתְּנָה לֹא תִלָּךְ לְאִבּוֹד, וְתִחְזֹר בְּטָעוֹת לְמִשְׁלַחֲיָה...

וְהַדָּוִד נְחֵמְיָה? שְׂמַח מְאֹד.

וְהַתְּרַנְּגוֹל, שְׂמָצָא בְּלוֹל הַרְּבֵה חֲבָרִים חֲדָשִׁים, הָיָה
פְּשׁוּט מְאֹד שָׂר.

וְלְכָל דְּיָרֵי הַבְּנֵי הָיְתָה רֻחָה.